

siden af, som bl.a. har haft til formål at påvirke det, der senere skal ske på regeringskonferencen, og her tænker jeg på det finsk-svenske initiativ omkring forsvarspolitisk samarbejde. Jeg var meget ked af, at udenrigsministeren kun havde to sætninger i sin tale om det her område, men jeg synes, det var spændende og interessant at se, hvad den svenske og finske udenrigsminister skrev i Dagens Nyheter. Jeg synes, det er spændende, fordi det er to alliancefri lande, som ønsker at forholde sig til den europæiske sikkerhedspolitiske dagsorden.

Derfor vil jeg gerne spørge udenrigsministeren, om den danske regering ikke har været spurgt, om man vil deltage i et sådant initiativ. Jeg tænker på, at vi jo her i Folketingssalen havde Nordisk Råds møde om Europa, og hvad man bagefter gik ud og sagde: Nu skal de nordiske lande samarbejde og samordne deres initiativer. Og så ser vi altså det her i Dagens Nyheter, hvor jeg må sige, at jeg føler mig i Det Konservative Folkeparti bedre repræsenteret af det, som den svenske og finske udenrigsminister udtaler, end det, jeg har hørt fra den danske udenrigsminister.

Derfor er jeg nødt til at spørge udenrigsministeren: Er man da ikke blevet spurgt, eller har man haft en form for reservation over for det, som Sverige og Finland har foretaget sig? Vi har jo set, at mange lande har taget positivt imod det. For jeg synes, det er positivt, at Sverige og Finland nu siger, at vi har en ny situation, som efter deres mening kræver et nyt og bredere syn på sikkerhed, og de siger, at for at klare dette behøver EU en fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, hvor alle medlemslandene deltager, og som indbefatter hele skalaen af instrumenter – alt fra forebyggende indsats til væbnet fredsfremmende indsats, altså Petersbergerklæringerne.

Så siger de det, som vi også er enige om, at når man taler om fredsfremmende indsats, så bør det ske i respekt for De Forenede Nationers eller OSCE's beslutninger. Det er noget, vi er enige i i Det Konservative Folkeparti. Så derfor vil jeg gerne høre udenrigsministeren: Hvad er regeringens holdning til det her initiativ? Den svenske og den finske udenrigsminister siger også: Vi foreslår en løsning, der indebærer, at alle EU's medlemsstater kan deltage i jævnbyrdige beslutninger og iværksættelsen af operationer, som Den Vesteuropæiske Union udfører på opfordring af EU.

Det her er noget af det, der rører ved hele den debat, vi har haft – og nu er min taletid ved at løbe ud – men det rører ved hele den debat, vi har haft omkring EU og WEU, og derfor synes jeg, det kunne være interessant, om den danske regering her fra Folketingets talerstol vil sige, hvordan man ser på dette initiativ fra to alliancefri lande.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg må sige, at når man hører hr. Kent Kirk, kan man komme til at undre sig noget over, hvorfor Det Konservative Folkeparti i december 1995 støttede regeringens udspil. Man kan forstå, at Det Konservative Folkeparti ikke ønsker, at Europa-Kommissionen skal have adgang til at lave retsakter omkring beskæftigelse. Det gør vi andre heller ikke. Det vil der ikke komme beskæftigelse, men kun bureaukrati ud af. Så jeg er enig i synspunktet.

Men hvordan kan man så støtte et regeringsudspil, der fører sig frem med det krav om at få beskæftigelse ind i Traktaten, og det samme med disse flertalsafgørelser om afgifter, som regeringen peger på? Hr. Kent Kirk siger, at dem er Det Konservative Folkeparti også imod. Jeg er igen enig. Vi skal ikke have EU til at blande sig i danske skatter og afgifter, men hvordan kan Det Konservative Folkeparti så støtte regeringens udspil?

Så vil jeg spørge hr. Ove Fich på baggrund af, at vi nu kan konstatere, at der nok kun er 89 mandater bag de forslag om miljøafgifter, om magt til Europa-Kommissionen, om beskæftigelse, og vi har læst eller hørt i udenrigsministerens tale, at flertallet af landene ikke vil have disse forslag. Det er en tabt sag, den har ikke opbakning her i Folketinget, og man kan ikke få den igennem i Ministerrådet. Alligevel koncentrerer Danmark hele sin forhandlingsindsats om at få gennemført den tabte sag, imens vandet fosser ud af dæmningen alle mulige andre steder, og det bekymrer man sig ikke om: Vestunionsundtagelsen bliver udhulet, det retlige samarbejde og alle mulige andre steder, hvor regeringen skulle gøre en indsats, men i stedet koncentrerer man sig om en tabt sag, som der ikke engang er opbakning til her i Folketinget.

Men jeg vil godt spørge hr. Kent Kirk: Hvordan i alverden har man egentlig kunnet stemme for den dagsorden fra december sidste år?